

vanou vyplácena mzda. Služby vykonával prý proto, že žalovaná opětovně mu slibovala, že řeznictví mu jednou odevzdá bez úplaty. Ježto žalovaná odepřela žalobci podnik odevzdati, domáhá se žalobce na žalované »hodnoty služeb jím za žalovanou vykonaných« v celkové výši 93.700 Kč. Prv ý s o u d neuznal, o d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

### D ů v o d y :

Pro posouzení povahy sporu je rozhodný žalobní přednes (skutkový přednes), a z tohoto přednesu plyne v souzené věci, že jde o spor tkvící v námezdním poměru mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Nejvyšší soud dovodil v četných rozhodnutích (sb. n. s. 9173, 9246 a j.) zásadu, že, konalo-li dospělé dítě rodičům po několik let práce jen v naději, že mu bude odevzdáno jejich hospodářství, uskutečnila se mezi nimi mlčky služební smlouva pro případ, že mu hospodářství nebude odevzdáno. Žalobce odvozuje tedy vlastně zažalovaný nárok z námezdního poměru mezi spornými stranami. Bez takového poměru nemohlo by dojít a nebylo by došlo k tomuto sporu. Takovým sporům přiznává však zákon právě pro jejich povahu, že jde o poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, z důvodů sociálně-politických výhodu urychleného řízení a prohlašuje v § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu čl. II. zák. čís. 23/28 sb. z. a n., že jsou všechny spory ze služebních, námezdních a učebních smluv mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu — věcmi prázdninovými, v nichž podle druhého odstavce § 225 c. ř. s. v doslovu čl. II. čís. 3 zák. čís. 23/28 sb. z. a n. nemají soudní prázdniny vliv na počátek a uplynutí lhůt. Nesejde tedy ani na tom, že žalobce v žalobní žádosti uvádí, že opírá žalobní žádost o ustanovení § 1041, případně § 1435 obč. zák. Napadený rozsudek byl doručen právnímu zástupci dovolatelky dne 8. července 1933, dovolání však bylo podáno teprve dne 7. září 1933, tedy dávno po uplynutí dovolací lhůty stanovené v § 505 (2) c. ř. s. Opožděné dovolání bylo proto odmítnouti podle prvního odstavce § 507 c. ř. s.

### Čís. 14491.

Nestanoví-li zákon nic jiného, mohou strany, i když jsou členy organizační sjezdnavších kolektivní smlouvu, uzavřítí individuální služební smlouvu odchylnou od smlouvy kolektivní bez rozdílu, zda byla odchylka učiněna ve prospěch zaměstnance nebo zaměstnavatele. Nevadí, že v kolektivní smlouvě bylo ujednáno vyloučení zvláštních smluv mezi zaměstnavateli a zaměstnanci.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, Rv IV 312/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2165.)